No. 66.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 2 Junij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 10 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Publicatie.

BURGEMEESTER en WETHOUDERS der STAD VLISSINGEN;

Gelezen de aanschrijving van Zijne Excellentie den Heere Staatsraad Gouverneur dezer Provincie van den ... dezer maand, A. 1e Afd. No. 3294;

Brengen bij deze ter kennis van de In- en Opgezetenen, ten einde zich voor ongelukken te kunnen hoeden, dat met den tweeden der aanstaande maand Junij alhier een aanvang zal worden gemaakt met de ernstige artillerie-oefeningen, en wel in de strekking van het strand, langs den zoogenaamden *Vyg ... ter*.

En opdat niemand hiervan onkundig zij, zal deze worden afgekondigd en aangeplakt ter plaatse waar zulks gebruikelijk is te geschieden, mitsgaders in de Vlissingsche Courant geplaatst.

VLISSINGEN, den 31. Mei 1845.

Burgemeester en Wethouders voornoemd;
A. VAN DER SWALME.
Ter ordonnantie van Hun Ed. Achtbare,
S. VAN DER SWALME,
Secretaris.

NIEUWSTIJDINGEN.

NIEUW-ZEELAND.

— Uit Akaroa (N. Zeeland) wordt berigt, dat de kleine, aldaar gevestigde, fransche kolonie zich in een' gewenschten staat van voorspoed bevindt. Deze kolonie bestaat uit 60 Franschen, welke, onder bescherming van de staatskorvet *la Rhin* en met behulp van de bemanning van dat vaartuig, eenige woningen en magazijnen, benevens eene vrij ruime kerk, gebouwd hebben.

De berigten, daarentegen, omtrent zekeren *Thierry*, zijn van eenen bedroevenden aard. Deze Franschman wilde een onafhankelijk rijk in N. Zeeland stichten, en daar hem de medewerking van Europesche mogendheden ontbrak, steunde hij op eenige inlandsche stammen. Om de N. Zeelanders te overreden, beloofde hij hun gouden bergen, en in hunne onnoozelheid geloofden zij aanvankelijk aan zijne beloften; maar dewijl de vervulling steeds achterwege bleef, werden zij ongeduldig en namen het besluit om zich van hunnen Koning te ontdoen. Deze daad werd met eene ijselijke plegtigheid volvoerd: de groote en kleine opperhoofden werden zamengeroepen; een luisterrijk maal vereenigde hen aan dezelfde tafel, waarop het geroosterde en met allerlei kruiden toebereide ligchaam van *Thierry* werd opgedischt.

DUITSCHLAND.

— Te Weenen heeft den adel op het hoofd-tooneel te Schonbrun eene vertooning gegeven, ten voordeele der inwoners van Hongarije, die door overstrooming geleden hebben, welke vertooning zulk een goed gevolg heeft gehad, dat men er een tweede gereed maakt. Verscheidene prinsen, graven, baronnen en hunne dames hebben rollen op zich genomen. De prijs van een logie is 50 duitsche guldens, die van eene zitplaats f 12-50. [Ditmaal is den adel toch ergens nuttig voor geweest.]

ENGELAND.

— De *Morning Advertiser* de vorderingen der armoede in Engeland willende bewijzen, zegt dat er in 1844 meer dan twee millioenen menschen als behoeftigen onderstand hebben genoten.

— Men verneemt uit Peru, dat er den 19 Februarij van den Berg Paramo de Ruiz eene rots-afstorting heeft plaats gehad, waardoor in de vlakte van Maraquita de tabaks-plantagien en woningen zijn verpield, en wel duizend menschen verpletterd.

FRANKRIJK.

— Op de schilderij van *Horace Vernet*, voorstellende de verovering der Smala, vertoont zich in het gewoel van den slag het beeld van eenen vlugtenden Jood, die zich met zijne schatten zoekt te redden. Deze figuur, welke allen in het oog valt, die de schilderij komen bezigtigen, is het getrouwe afbeeldsel van een' bekenden schatrijken Jood, die zich door *Horace Vernet* wilde laten portretteren, maar den prijs van 4000 fr. te hoog vond. Hij wilde dingen, de schilder verlangde toen 6000 en vervolgens 8000 fr., tot dat hij hem eindelijk de deur wees met deze woorden: « Wees onbezorgd, ik zal u schilderen, zoodat gij er pleizier in zult hebben." — *Horace Vernet* heeft woord gehouden.

BELGIE.

— Zie hier nog een voorbeeld van het gevaarlijke om eigene remedien te gebruiken. De heer *H*..., hoefhouder te Templeuve (Henegouwen) is aan de gevolgen eener noodlottige onvoorzigtigheid overleden. De heer *H*... werd geplaagd door eksteroogen en wilde dezelve met een scheermes geheel uithalen, maar in zijne werking had hij het been van den teen gekwetst. Hieruit volgden eene menigte ongemakken en het afzetten van den teen werd noodzakelijk geoordeeld; daarna openaarde zich de kanker en deze had zijn dood tot gevolg.

— Sedert geruimen tijd waren aan het postkantoor te Brussel aanzienlijke sommen gelds ontvreemd, welke gezamenlijk verscheiden honderd duizenden francs zouden beloopen. Een der geëmploijeerden wordt thans van deze misdaad verdacht en is dien ten gevolge in hechtenis genomen; men heeft meer dan vijfduizend francs in zijn bezit bevonden en bij een eerste onderzoek is gebleken, dat hij in eene maand meer dan tachtigduizend francs heeft verteerd.

— Men spreekt van een nieuw plan om Eecloo en Zeeuwsch-Vlaanderen, bij middel van eenen zijtak, aan den grooten ijzeren weg te verbinden. Eene Engelsche kompagnie zou dit werk op zich willen nemen.

— DE MAN MET TWEE VROUWEN. Voorleden Zaturdag heeft voor de burgerlijke regtbank van Brussel een wegens de omstandigheden belangwekkend proces plaats gehad. Zie hier de daadzaken:

In 1811 trouwde een kapitein van het fransch leger met eene jonge vrouw van Namen: maar middelerwijl dat de speelman nog op het dak zat, vernam de krijgsheld, dat zijn vrouwtje nog door de huwelijksbanden vereenigd was met eenen *quidam*, die in het tuchthuis van Vilvoorde eene schandstraf onderging. Eene werkelijke echtscheiding volgde daarop en de jonge vrouw verliet het land. De kapitein zich tot de regtbank van Namen vervoegd hebbende, verkreeg een vonnis, waarbij zijn huwelijk van geener waarde werd verklaard. Eenigen tijd daarna ging de de veteraan van het groot leger eene tweede echtverbindtenis aan, en vestigde zich te Antwerpen, waar hij gerustelijk leefde; maar in 1826 verscheen zijne eerste vrouw weder aan den horizont. Op dit tijdstip was het termijn voor vervolgingen wegens dubbel huwelijk verjaard. De vrouw No. 1 wilde weder in huis komen; maar de kapitein weigerde haar te ontvangen. Toen vervoegde zij zich tot de justitie: de regtbank van Antwerpen bevestigde het vonnis door die van Namen geveld, maar het hof van beroep verklaarde, dat het vonnis vervallen was, en handhaafde aldus de vrouw No. 1 in hare hoedanigheid van wettige echtgenoote. Zie daar dan onzen kapitein tusschen twee wettige vrouwen geplaatst, en meer verlegen als ware hij aan het hoofd eener tuchtkompagnie geweest. Het pleiten moede, bewilligde hij er eenigen tijd in, dat zij beide bij hem in huis woonden. Maar weldra begon er eenen fellen oorlog tusschen de twee gemalinnen; dezelve eindigde door een traktaat, waardoor de vrouw No. 1 zich een levenslang pensioen deed toeleggen. Eenigen tijd daarna verkocht zij den titel van dit pensioen aan een derde persoon, doch zoohaast de kapitein dit vernomen had, hield hij op van te betalen. De kooper van dit pensioen vraagt er nu de betaling van, en de regtbank zal te beslissen hebben, of de verkouping niet nul is, als zonder magtiging des echtgenoots geschied zijnde.

NEDERLANDEN.

'S GRAVENHAGE, den 27. Mei. In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van heden zijn de beraadslagingen over de voorstellen *tot herziening der Grondwet*, voortgezet.

De Heer *Gouverneur* is niet voornemens geweest het woord te voeren, doch ziet zich daartoe genoodzaakt na de rede van den laatsten Spreker op gisteren, den Heer *Storm*. Aan dezen zijn woorden ontvallen, die niet onbeantwoord kunnen blijven. Wel heeft die redenaar daarbij geene kwade bedoelingen gehad, maar zij zouden een' verkeerden indruk achterlaten. Hij heeft namelijk gezegd, dat de provincie Noord-Braband zich door Godsdienstige begrippen zou genoopt vinden, om tegen eene Grondwetsherziening te zijn. Dat gevoelen moet de redenaar tegenspreken. Neen, Noord-Braband wordt niet door Godsdienstige inzigten gedreven. Het gaat aldaar, gelijk in alle andere provinciën, de een is voor, de ander tegen eene herziening, al naar mate zijner staatkundige beginselen

De Heer *den Tex* zegt, dat het initiatief, door de Kamer te nemen hem weerhouden zal tot de voorstellen mede te werken. Zijne wenschen zijn overigens bekend. Hij blijft verlangen, dat de Regering tot eene herziening overga.

De Heer *Wichers* beantwoordt hetgeen door onderscheiden sprekers tegen het voorstel is aangevoerd; 1°. Men heeft het betreurd, dat men tot dezen stouten stap is overgegaan. De spreker betreurt echter dat men dit betreurt. Hij ook had gewenscht, dat het voorstel van den kant der Regering ware uitgegaan. Doe wel en zie naar niemand om was zijn regel, bij het aanbieden van het voorstel; zoo zou hij gedaan hebben, als het van de Kroon ware voortgevloeid. Hij wenscht echter hieromtrent geene gunst des Konings, als volksvertegenwoordiger. De herziening moet het werk van vrije en volle overtuiging zijn.

De Heer *Anemaet* zegt, dat diepe overtuiging van zijnen pligt hem tot deelneming aan het indienen van dit voorstel geleid heeft; ofschoon hij al het gewigt en het bezwaarlijke daarvan wel had ingezien. Maar het stond bij hem vast, dat in het belang der Kroon, der Dynastie en der Natie, de herziening moest ondernomen worden.

Hij werpt een' blik op den toestand des Vaderlands en de geschiedenis der laatste 30 jaren. De materiële welvaart des lands laat veel te wenschen over. Onze kracht is uitgeput. Bij verbazenden vooruitgang overal elders, zijn wij veroordeeld om stil te staan of om de voetstappen van anderen te volgen. Als het tij verloopt, moet men de bakens verzetten. Dit is niet alleen waar ten aanzien van den handel, maar ook van landbouw en nijverheid. Daar doet zich opdrooging van vele middelen van bestaan gevoelen. De nijvere middenstand verdwijnt meer en meer en de behoeftige klasse neemt toe. Vestigt men den blik op de ontwikkeling buiten 's lands, dan wordt ons gemoed voor ons met droefheid vervuld. Deze noodlottige toestand heeft zich langzamerhand uit een' zamenloop van verschillende omstandigheden ontwikkeld.

Spreker zal gaaf de 45 voorstellen aannemen, alleen gedreven door de zucht, om de welvaart van zijn vaderland naar vermogen te bevorderen, en van hetzelve af te wenden rampen, die het bedreigen, wanneer de Regering den weg niet verlaat, dien zij te dezen heeft ingeslagen.

De Heer *van Dam van Isselt* zegt, dat hij met diep leedwezen thans het woord opvat. Nadat de meerderheid der Kamer zich zoo dikwerf geuit had, had hij zich gevleid dat deze poging beter zou zijn gelukt. Hebt gij, vraagt spreker, uw best gedaan om van ons werk een volledig werk te maken? Onwil alleen staat te lezen op elke bladzijde van het voorloopig verslag. Hij is dan ook niet opgestaan, om in overleg te treden, maar om ongegronde beschuldigingen van de voorstellers af te weren.

Men heeft van de ingekomen requesten gesproken, hun getal is aanzienlijk wanneer hij het oog vestigt op de pogingen der ministers om de aanwending van het petitionement te beletten. Men heeft hoofden van besturen trach-

BUITEN DEN WAARD GEREKEND.

(Vervolg en slot van onze vorige.)

Den 25. November 1809, lag de Heer LEGRAND in een wijden kamerrok gewikkeld als naar gewoonte in zijn grooten armstoel uitgestrekt aan den hoek van den haard. De sneeuw, door dwarrelwinden tegen de vensters gejaagd verspreidde eene soort van halfduister in het vertrek, schoon 't nog vroeg in den voormiddag was. Twee houtjes smeulden aan den haard. 't Was de beurt van den Heer LEGRAND, om zijn vriend te onthalen. De tafel was gedekt, en het ontbijt zou reeds een half uur geleden zijn opgedragen, had de Heer DUMONT op zijn tijd gepast. Dit ergerde MARGARETA en haar oom.

« Half twaalf," sprak de Heer LEGRAND, en zag met verbazing naar de klok. « Onbegrijpelijk.... dat is voor 't eerst sedert achttien jaren."

« Zeg liever voor de tweedemaal, oom," viel MARGARETA hem spijtig in de rede; « is u den 18. Mei 1804 al uit het geheugen gegaan?"

« 't Is waar ook.... de dag dat de Keizer gekroond werd..."

« De dag dat die schotel *macaroni* aanbrandde, die u zoo veel geld had gekost...."

« Dat zou ik denken, drie francs vijf en zeventig.... Ja, MARGARETA, dat staat mij nog levendig voor.... De hemel vergeve het dien ongelukkigen DUMONT, maar dat gedurig onthalen, rigt mij nog te gronde; ten ware...

« Zijne nalatenschap spoedig alles weêr goedmaakt.... Dat kan niet uitblijven met zulk eene lieftwijk.... Zes dagen in de week vasten, om zich den zevenden letterlijk vol te stoppen.... Ik mag wel lijden, dat hij eerlang voor 't laast zijne maag overlaadt...."

« Foei, MARGARETA, is dat taal," sprak de heer LEGRAND, en verknoep een' glimlach, die echter de sluwe dienstmaagd niet ontging. « Gij vergeet dat DUMONT de broeder van uwe moeder was.... Wie weet of ge over mij ook zoo niet denkt."

« O, gij, oom, dat is heel wat anders.... Vooreerst heb ik mijne moeder nooit gekend;.... en dan, ik houd niet van gulzigaards. Bovendien, u ken ik, omdat ik met u woon, en hoewel mijnheer DUMONT mij trouw de helft van mijn loon betaalt, neemt dit niet weg, dat ik uwe belangen boven de zijne stel... en ik zeg 't u, oom, als 't zoo nog lang duurt, loop de koop in uw nadeel uit. Uwe wederkeerige schenking, zoo als ge dat noemt, baart mij wel eens onrust. Gij neemt u niet genoeg in acht als ik 't dan zeggen moet. In plaats van u warm te houden in het hoekje van den haard, en u nu en dan de maag te verkwikken met een voedend en verzachtend streopje, is er naauwelijks een zonnestraal aan den hemel, of ongeduldig als een jong mensch, loopt ge er op uit."

« Loopt gij naar den duivel, zottin.... 't Is zeker nog niet genoeg al het geld dat ik vereet of liever laat vereten? Het mes moet bij u van twee kanten snijden; ik moet er nog eene apothekersrekening en eene van den houtkooper bijvoegen."

« 't Is waar, oom, dat ge voor den heer DUMONT mooi uithaalt... gelukkig dat hij er geen voordeel van trekken zal; als ik mij niet bedrieg loopt de gulzigaard op zijn laatste beenen...."

« Wat zegt ge daar?"

« Ik zeg dat de hemel regtvaardig is. Gulzigheid is groote zonde, waarvan de straf niet uitblijft."

« Hoezoo, hebt gij opgemerkt...."

« Wat zal ik u zeggen, de arme man is kort ineen gedrongen, zijne aamborstigheid neemt iederen dag toe, en zoo als hij het aanlegt kan hij het niet ver meer brengen."

« Is het waarlijk waar, wat ge zegt, MARGARETA... « Maar neen, ondeugd," voegde de heer LEGRAND er bij, als had hij zich bezonnen, terwijl zijn gelaat eene inwendige blijdschap verried, « onze vriend is er nog zoo erg niet aan toe... Maar gij brengt mij daar op een denkbeeld. MARGARETA, zou hij ziek zijn, die arme DUMONT?"

Het antwoord van MARGARETA werd door de klank van de bel teruggedreven. Oom en nicht sidderden.

« Daar is hij!" riepen beiden te gelijk. En MARGARETA ging aanstonds om de deur te openen.

Hij was het inderdaad.

Hij trad binnen, leunende op zijn rotting, en door een mopshondje gevolgd, zijn trouwe medgezel en de verklaarde vijand van den Heer LEGRAND, die niet dan met verkropte gramschap dezen ongenoodden en onverzadelijken gast duldde. Nadat hij zich onder het een of ander voorwendsel had verontschuldigd, ging de Heer DUMONT schier nog buiten adem op zijne gewone plaats zitten, terwijl de Heer LEGRAND met schijnbare belangstelling naar zijne gezondheid vernam.

« Wel, zeer wel, en vol moed om uwe tafel eer aan te doen," was het antwoord van den gast, die inmiddels met wellust den geur inademde van eene schotel *macaroni*, waar MARGARETA met zegevierend gebaar het deksel van opligtte.

« Wat dunkt u van die goudgele tint?" sprak de Heer LEGRAND, terwijl hij langzaam een lepel stak in de dikke glanzige korst van zijnes vriends geliefkoosde schotel.

« Mij dunkt dat ze voor mij en voor menig ander eene onwederstaanbare aantrekkingskracht heeft, en dat die parmezaansche geur op onzen leeftijd vrij wat streelender is dan rozengeur..."

ten te verlagen tot bespieders, om na te gaan wie al of niet tot de teekenaars behoorde. Heeft men het nog niet gisteren, uit een request vernomen, dat een der onderteekenaren van hetzelve bevreesd was als voorganger van het petitionement aangeteekend te staan. Is het echter niet te bewonderen, dat in het ongelukkige land, waar het postenbejag zoo zeer in alle standen is doorgedrongen, niemand zijnen naam geleend heeft, om tegen eene herziening te petitioneren. En zal men het ontveinzen, dat de vrees voor ministeriele ongenade zoo zeer heeft gewerkt, dat bijv. in de hofstad velen gezwegen hebben, die ten volle en met geheel hun hart het met de voorstellers eens zijn. Waar is het intusschen, dat men in naamlooze geschriften, waarvan men den oorsprong; doch hij hoopt het, ter eere van de Regering ten onregte aan het bewind toeschreef, de bedoelingen der voorstellers heeft getracht aan te randen, ja dat men hen zelfs in deze vergadering beschuldigd heeft eene gedeguiseerde republiek te beoogen. Op die wijze zijn de voorstellers geene ambtgenooten meer die hunne ontwerpen moeten verdedigen, maar het schijnt als of zij voor de balie staan om zich te regtvaardigen. Thans zien zij zich genoodzaakt, zich zelven te verdedigen. Men beschuldigt ons van de republiek te beoogen, en onze handen te hebben uitgestrekt tot verkorting der regten van de Kroon. Die beschuldiging werpen de voorstellers verre van zich af. Ja, zij hebben de hand uitgestrekt tot verkleining der Kroon, maar het was die der noodlottige aristocratie, welken in vroeger dagen de bron van zoo vele rampen in dit land geweest is.

Neen, geene vrijheid voor hen, die aan het hoofd staan en onderdrukking van geregeerden, is door de voorstellers verlangd. Zij beoogen niet anders dan het daarstellen eener hervorming, die de Natie verlangt en waarop zij aanspraak maken mag. De redenaar verdedigt zich ook tegen het verwijt van inconsequentie, hem in het door hem bedoelde naamloos geschrift aangewreven. Steeds was hij een dergenen, die oproer willen bestreden hebben, en daartoe zal hij voortdurend medewerken. Maar reeds in 1832 gaf hij ook als zijn gevoelen op, dat de Natie aanspraak maken mogt op het aanbieden van eene milde grondwets-herziening van den kant der Regering. Die hoop, dat vertrouwen, was ijdel. Ten bewijze, dat de groote meerderheid der Kamer eene grondwets-herziening verlangt, behoeft de spreker maar te verwijzen naar de 82 foliobladen druks, die van de Kamer zijn uitgegaan, en die de wenschen daartoe bevatten. Sedert 1840, toen de finantiële omstandigheden een hinderpaal voor velen daarstelden, om de Grondwet ruim te herzien, is de finantiële staat van zaken blootgelegd. De droevige gevolgen van vorige tijden zijn in de ongelukkige wet van 6. Maart 1844 te vinden. Zoo lang het niet uitgemaakt is, dat de bereiking van een doel alle middelen, die daartoe leiden kunnen, wettigt, zoo lang zal hij de wet van 6 Maart van het vorige jaar als eene ramp blijven beschouwen. De regelen van billijkheid en regtvaardigheid zijn daarbij geschonden. Te ligtvaardig heeft men toen misbruik gemaakt van de parlementaire almagt. Toen echter eenmaal voordragt en wet veranderd was, toen toonde de Natie op nieuw, dat zij zich nog door getrouwheid en door bedaardheid onderscheidde, en dat zij warsch was van alle oproerzucht. Maar toen zich die edele geest der Nederlandsche Natié weder openbaarde, had men toen niet van de Regering mogen verwachten, dat zij aan den algemeenen wensch hadde voldaan? Te vergeefs hebben de Staten-Generaal, heeft bovenal de Tweede Kamer daartoe den wensch geuit. Hoe lang zou men hebben moeten wachten, alvorens daartoe harerzijds het voorstel zou zijn gedaan? De redenaar heeft van zijne zijde geene gelegenheid nagelaten, om de Regering aan te sporen ten deze zelve het initiatief te nemen. Vooral toen hij de eer had Voorzitter der Kamer te zijn, heeft hij tot dat einde zijne beste pogingen aangewend. Het zijn, in zijne beschouwing, de raadslieden der Kroon, die de herziening hebben tegengehouden. Het was uit dien hoofde dat hij eenen der ministers, die zich daarbij onderscheidt, eens opentlijk een' gevaarlijken raadsman van de Kroon genoemd heeft. Hij voorziet ook nu, dat de pogingen der voorstellers vruchteloos zullen zijn, dat de meerderheid de voorstellen zal afstemmen, want bij geen enkel lid hebben dezelve tot dus verre geheele ondersteuning gevonden. Nu heet het, dat de voorstellers te ver gegaan zijn. Maar al mogt deze poging dan ook falen, dan wil hij het aan de Regering en aan de meerderheid der vertegenwoordiging gevraagd hebben, of zij wanen den ontwaakten volksgeest te zullen kunnen fnuiken? Zullen zij der Natie diets kunnen maken, dat de Grondwet onveranderd blijven moet, wanneer het duidelijk wordt, dat zij eene bron is voor de grootheid van zich zelven en het ongeluk van zoo velen?

De Heer *Hooft* zal tegen al de aangebodene voorstellen stemmen, niet omdat hij de Grondwet voor volmaakt houdt en hij niet wenschen zou, dat sommige bepalingen verduidelijkt en verbeterd wierden; maar omdat hij de hoofdbeginselen, waarop ons staatsgebouw steunt, wenscht gehandhaafd te zijn.

De Heer *Kniphorst* oordeelt, dat de Kamer allezins het regt heeft, om voorstellen tot herziening der Grondwet te doen. Hij zal de aangebodene voorstellen goedkeuren, voor zoo veel hem die aannemelijk voorkomen.

De Heer *Gevers* rangschikt zich onder dat getal leden der Kamer, die de ontwerpen zullen aannemen of verwerpen, naar mate dezelve hun aannemelijk of verwerpelijk toeschijnen.

De Heer *van Heemstra*, een der voorstellers, schetst het hooge gewigt van het oogenblik en van deze beraadslagingen. Wanneer hij zich het vroeger gebeurde voor den geest brengt, dan had hij gehoopt, dat de Staten-Generaal van de noodzakelijkheid eener herziening doordrongen waren. Hij mag het dan ook nu niet ontveinzen, dat zijne verwondering over de wijze, waarop het voorstel werd ontvangen ten top gestegen is. De Regering is al meer en meer achteruit gegaan; zelfs een van 's Konings ministers heeft de verdediging van de Grondwet durven ondernemen. Bij die overtuiging, dat er van de Regering niets te verwachten is, zal men, door eene verwerping, de noodzakelijkheid verloochenen, en dan zou men zich aan pligtverzuim schuldig maken. De herziening is noodzakelijk.

De Heer *de Man* behoorde tot de meerderheid, die den wensch naar eene grondwets-herziening uitdrukte; doch hij zal zich in verscheidene opzigten aan de denkwijze van de geachte medeleden, zoo als die in de onderhavige voorstellen vervat is, niet kunnen aansluiten.

Het vervolg der beraadslagingen is bepaald op morgen.

'S GRAVENHAGE, den 28. Mei. In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van heden zijn de beraadslagingen over het voorstel tot grondwets-herziening voortgezet. De heeren *Uytwerf Sterling*, *Faber van Riemsdyk*, *Bruce*, *van Harencarspel*, *Cost Jordens*, *Enschedé* en *Luzac* hebben het woord gevoerd. Deze leden hebben zich alle in een of ander opzigt tegen het voorstel verklaard, doch de heer *Luzac* heeft in eene rede, die 2 uren duurde, voor hetzelve gesproken. Er moesten nog 19 leden het woord voeren. De avondzitting duurde voort.

— Den 26. Mei arriveerde aan den Helder, komende van Medemblik Z. M. Instructie-vaartuig *Urania*, gevoerd door den luitenant ter zee 1e klasse *J. J. van der Moore*, ter verrigting van deszelfs gewone voorjaars manoeuvres.

— Uit Harderwijk schrijft men van den 28. Mei.

« Heden zal van hier te water naar Hellevoetsluis vertrekken: een detachement, sterk 140 onderofficieren en manschappen, onder bevel van den van verlof terugkeerenden 1e Luit. der Inf. *G. J. Podlman*, vergezeld van den 2e Luit. der Inf. *J. M. Hartje*, mede van verlof terug, den 2e Luit. der Artillerie *E. Heynings*, en den Officier van gezondheid 3e kl. *van der Elst*, om den 2. Junij aanstaande, aan boord van het schip *Bernard Hertog van Saksen-Weimar*, kapt. *P. H. Hazewinkel*, te worden ingescheept en naar Java te worden overgevoerd.

ARNHEM, den 26. Mei. Bij gelegenheid dat den Koning een verzoekschrift werd aangeboden, strekkende om in eene stad, welke eene vesting is, eene inrigting tot gaz-verlichting daar te stellen, heeft Z. M. Hoogstdeszelfs welmeenen doen kennen, om in vestingen geene verlichting der straten, door middel van loopend gaz, toe te staan. Hoogstdezelve acht het voorts raadzaam, dat de gebouwen voor eene gaz fabriek in vestingen niet dan met overleg der militaire genie worden geplaatst.

Ingezonden Stukken.

'S GRAVENHAGE, den 28. Mei 1845.

Over de Surinaamsche zaak is men het niet eens; de Minister BAUD heeft zijne vijanden en zijne vrienden; onafhankelijke, waarheidlievende beoordeelaars vindt men zelden. BAUD haalt de schouders over Suriname op en hij vindt het noch zijne liefde noch zijnen toorn waardig. Hij heeft de klagten van daar komende in den wind geslagen, tot dat hij op eenmaal, duchtig aangevallen, heeft moeten terugzien op de oorzaak, op hetgeen hij had gedaan en hetgeen hij had verzuimd. Nu was goede raad duur; ongelukkig is men die gaan halen, waar het gevaarlijk is ze te zoeken. BAUD stond bij velen hoog aangeteekend; vooral kende men hem een wel langzaam, maar ook zeer kalm-overleg toe. Welk eene overwinning voor den afgunstigen en regeerzuchtigen, indien hij den Minister van Kolonien konde doen dalen in de openbare meening, indien hij hem dien glans van beleid konde ontrooven. — Zij die met aandacht hebben vergeleken de besluiten vroeger genomen, de rede van den heer BAUD in de Tweede Kamer en de snelvolgende besluiten omtrent den Gouverneur van Suriname, den Raad dier Kolonie en het papieren geld aldaar, hebben daarin meenen te herkennen den invloed DES BOOZEN, ontrukkende aan den Minister van Kolonien de hoedanigheden, waarom hij bij velen zoo hoog aangeschreven stond. — Mijnheer BAUD, bedenk het, de *afgunstige* kan *niemand* naast zich verdragen, zijn hart is vol haat en zijne omhelzing als die van de slang, zij wurgt.

Prins FREDERIK vertrekt met zijn geheel huis naar Rusland, om daar den zomer door te brengen; het zal hem moeite kosten zich te ontrukken aan de gulle vreugde en den hartelijken omgang der 's Gravenhaagsche societeit, die sedert eenigen tijd gedoken zit, even als het weerloos gevogelte, wanneer een roofvogel door de lucht zweeft.

De verkoopen van tin en koffij in massa schijnen velen toe weinig overeen te komen met de milde beginselen, welke men bij de vestiging der Handelmaatschappij heeft vooruit gezet; zij zien daarin een monopolie, niet zeer geschikt ter bevordering van de belangen der handelaren van den tweeden rang; alles dringt in Nederland, om deszelfs beste deel, den middenstand, te vernietigen.

De clairvoyante beweert, dat de geheele monsterwet haren oorsprong verschuldigd is aan eene speculatie in 2½ pCt. werkelijke, thans nationale schuld; eene monster-speculatie, en dat het eene monster het andere heeft moeten redden. Er is, zegt zij, wel redding in de monster-wet, maar geene redding voor het lieve vaderland; maar redding voor den groven speculant in de 2½ pCt. schuld. Als zij over deze zaken spreekt, heeft zij telkens de woorden PAPA en PAPA's in den mond.

Advertentien.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 31. Mei. Sedert den 29. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Catharina, M. H. Schoon, Straalsund, de vrouw Maria, J. G. Krotsch, Fredrika, J. Deton, die Hoffnung, J. Haak, alle Carolinenseel, garst; Dorothea Maria, J. Mortensen, Bogensee, raapzaad; Wilhelmine, J. Arskin, Aarhuus, rogge.

Voor Gend bestemd:

Commodore, J. Cesers, Londen, stukgoed; Genius, J. H. Wettorn, Neufeldt, raapzaad.

Voor Brussel bestemd:

Maack, C. Neumann, Pillau, stukgoed.

— Heden arriveerden alhier Zr. Ms. stoomschip Cycloop, kommandant kapitein-luitenant ter zee Coertzen, van Texel, en Zr. Ms. stoomjagt de Leeuw, van Rotterdam.

Middenprijzen van 20 April tot 19 Mei 1845.		Regten voor de maand Junij 1845. Invoer.	Uitvoer.	Doorvoer.
Tarwe en gepelde Spelt	ƒ 6,61	ƒ 1,50	ƒ vrij.	- 0,10
Rogge	- 5,68	- 0,56	- vrij.	- 0,05
Gerst en Mout	- 4,27	- 0,50	vrij.	- 0,05
Boekweit	- 6,05	- 0,15	- 0,50	- 0,05
Haver	- 2,73	- 0,76	vrij.	- 0,05

« Lekkerbek!" hernam LEGRAND met eenen aanmoedigenden glimlach, terwijl hij twee derde gedeelten van den genoemden schotel op het bord van zijn vriend overbragt, en voor zich zelven slechts een proefje behield. « Ik voor mij, ik moet mij in acht nemen. Ik ben van daag wat onpasselijk."

« Daar doet ge wel aan; het is een zwaar kostje, en zou u ligt de maag overladen."

« Zie zoo, dat zie ik gaarne," sprak de gastheer na verloop van eenige oogenblikken, toen het bord van zijn vriend schier geheel geledigd was. « 't Schijnt dat MARGARETA met dien schotel niet ongelukkig geslaagd is. Gij hebt er immers niets in vergeten, MARGARETA?"

« Wees gerust, er ontbreekt niets aan," sprak de listige meid met nadruk, en gaf te gelijk haren meester een wenk.

Nu werd de heer DUMONT door eene hoestbui overvallen, die eenige minuten aanhield. Middelerwijl zagen LEGRAND en MARGARETA elkander vragend aan.

« Er is wel wat veel peper in," stamelde DUMONT, toen de hoest wat bedaard was.

« Een glas *Bordeaux* er boven op, lieve vriend; dat spoelt alles weg."

Dit zeggende schonk hij zijn glas ten boorde vol. . . . .

. . . .

Het maal liep ten einde; de schotels waren achtervolgens verdwenen naar mate de gulzige grijsaard ze geledigd had. Er was niets meer op tafel dan eenige overblijfsels van het nageregt en een aantal flesschen, allen reeds duchtig aangesproken. De Heer DUMONT bevond zich nagenoeg in dien staat van gevoelloosheid, die, naar men zegt, de spijsvertering van den *Boa Constrictor* verzelt. Zijn gelaat was sterk opgezet en met vlammen geteekend, zijne oogen puilden uit de kasten, en de aderen lagen hem een pink dik gezwollen onder de slapen, waar van tijd tot tijd groote zweetdroppels langs liepen. MARGARETA had het vertrek verlaten, en de Heer LEGRAND, het hoofd voorover gebogen en een glimlach op de lippen, beschouwde met vurige blikken het wezenlooze gelaat van zijn vriend, terwijl hij eene uitkomst scheen te verbeiden, sedert lang berekend, en met verlangen te gemoet zien.

Op een oogenblik, dat de Heer DUMONT nog een vrij groot stuk amandeltaart naar den mond bragt, greep de Heer LEGRAND naar eene flesch Madera, die hij tot nu toe had achtergehouden, zoo als een voorzigtig veldheer voor het beslissende oogenblik nog versche troepen bij de hand houdt, en schonk zijn vriend een glas vol, dat hij hem met eene soort van angstige verwachting zag uitdrinken. Tegen zijne gewoonte dronk DUMONT zonder eerst te proeven, alsof hij door overdadig genot het zintuig had verloren, waar hij den hoogsten prijs op stelde. Dat gunstig teeken deed hoop en blijdschap schitteren op het gelaat van den Heer LEGRAND.

« Komaan, vriendlief," sprak hij, en schonk een tweede glas in, « men zegt dat is olie in de lamp . . . . Gij ziet, ik verlang niet naar den dood van hen, wier erfenis mij wacht."

« Erfenis!" riep de Heer DUMONT, door dat woord als door een elektrieken schok getroffen, en stond eensklaps op. « Wie spreekt van erfenis? . . . . . Ik zou denken dat ik. . . ."

Hier overviel hem eene nieuwe vlaag van hoest, nog heviger dan te voren, en ten gevolge waarvan hij ten laatste roerloos in zijn stoel zeeg.

De Heer LEGRAND scheen te willen opstaan, maar hij bedacht zich. Hij beschouwde met eene soort van angst het onbewegelijke ligchaam, en het blaauwe, koude gelaat van zijn vriend. Na verloop van een kwartier omtrent, rees hij langzaam op, en naderde met groote behoedzaamheid, alsof hij vreesde, dat hij hem wekken zou of aanleiding mogt geven, dat MARGARETA hem kwam storen. Vervolgens nam hij hem bij den arm, voelde hem den pols, verzekerde zich dat het hart niet meer klopte, en door dit naauwkeurig onderzoek eenigermate gerustgesteld, naderde hij den schoorsteen, om MARGARETA te bellen. In de verwarring van het oogenblik, bespeurde hij niet, dat zijn kamerrok vuur vatte; eerst toen hij bij herhaling aan de bel had getrokken, voelde hij pas de vlam. Schrik en ontzetting smoorde aanvankelijk zijne stem, doch weldra perste de smart hem luide kreeten af, en liep hij naar de deur, MARGARETA te hulp roepende. Hetzij dat de deur gesloten was, of dat hij schier bewusteloos geene kracht genoeg had, om die te openen, althans zijne pogingen waren vruchteloos. Vervolgens liep hij naar het venster doch de vlam deelde zich mede aan de glasgordijnen, en radeloos van angst trad de ongelukkige terug; brullende als een razende, liep hij door de kamer. Door die snelle beweging nog aangewakkerd, sloeg hem de vlam reeds over het hoofd uit, terwijl de brand zich van de gordijnen tot het behangsel uitbreidde, en de kamer met dikken rook vervulde. Allengs nam de snelle vaart van den lijder af, zijne stem werd doffer, en half verstikt viel hij op den grond, ten prooi aan de hevigste stuiptrekkingen.

Op het oogenblik dat alle beweging bij hem ophield, ging de deur langzaam open, en liet het hoofd van MARGARETA door, wier oogen door de duisternis zochten heen te dringen met eene zonderlinge uitdrukking van blijdschap en nieuwsgierigheid. In weerwil van den dikken rook, die schier de ademhaling belette, ongeacht den toenemenden brand, die reeds de deur was genaderd, trad de meid onverschrokken in het midden der zaal. Nadat zij achtervolgens de lijken van hare beide ooms betast en geschud had, rees zij zegevierend op, zeggende: « Ik heb dertig duizend franken inkomen!"

Daarna ijlde zij het vertrek uit, en riep om hulp. Y.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEBEN.